

Sig rejser Jord og Himmerig
og træder ind i dansen,
og dansen flyder som en leg
og bølger over skansen.
Her vokser en forglemmigej,
og dansen er sin egen vej
med lethed over grænsen.

I dødens fængsel led jeg nød
og bad for mine synder,
min hele verden var som død
berøvet sine ynder.
Jeg faldt og faldt i evighed
og ramte ingen salighed
på bunden af det hele.

Når jeg mig selv i spejlet så
og slap den gode mine,
så lod jeg bare skægget stå
hen over al min pine.
I spændetrøje var jeg lagt,
og det er ingen herlig dragt,
jeg hilse skal og sige.

Men Gud i min elendighed
mig så og ville vende
den til sin store kærlighed,
og lade den få ende.
I dødens rige greb han ind
og viklede den om en pind
og den sig om hans hjerte.

Han sagde til sin egen Søn:
Gå ud og hjælp min synder,
ja lad dig føde der i løn,
derved alt trøst begynder!
Ved dig skal døden lide død,
og ud af al din bitre nød
skal nøddebusken spire.

Nu vokser busken dejlig her
imellem eg og ceder,
imens et lille under sker
imellem får og geder.
I krybben ligger barnet svøbt,
fuldkommen som om det er støbt
i kød og blod og ånde.

Gud taler fra en nøddebusk
og svarer, når jeg spørger.
Han siger til mig: Tag og husk,
at jeg er den, der sørger
for dig på kærlighedens sti,
hvor ingen næste går forbi,
når du hans hjælp behøver!

Jeg stiger op i en ballon
og kigger ned på Jorden
og ser min Faders højre hånd,
der hviler med sin torden.
Jeg springer ud og falder frit
og ingen djævel holder trit
med mig igennem muren.

Jeg folder brat min faldskærm ud
og daler som en due
ned over Jorden med min Gud
for alle frit at skue.
Nu lander jeg i løb og se:
Gud lod ved mig sin vilje ske
og lod mig jorden kysse.

Nu sænker Himmerige sig
på fuglevinger over
den lykkelige, som er mig,
jeg våger eller sover.
Jeg går i tryghed, hvor jeg går
med glæde hvert et enkelt år,
Gud vil mig lade leve.

Lars Hougaard Clausen